

Orden og Forebyggelse af Farer ved Havnenes Benyttelse nemlig udenfor Kjøbenhavn — idet Forholdet i saa Henseende paa de fleste Steder er ordnet paa en fuldstændig tilfredsstillende Maade, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at man her har udrevet denne Sætning af dens Sammenhæng. Regjeringens Udtalelser paa dette Sted i Motiverne ere rettede imod den Forbring, der issor fra Folkethingets Side var opstillet, men som i Aar var frafaldet, om at der ved Lov skulde gives almindelige Bestemmelser om Benyttelsen af Havne og Broer. I den Anledning siger Regjeringen, at dertil er der ikke nogen Trang for Havnene udenfor Kjøbenhavn, og jeg tør maasse endog sige for selve Kjøbenhavns Havn. Meningen med Regjeringens Udtalelse i Motiverne var den, at der ikke var nogen Trang til en Lov, indeholdende almindelige Bestemmelser for Benyttelsen af Havne og Broer, men derimod var der ligesuldt Trang navnlig til en Bestemmelse, hvorved man kunde imødegaa den særlige Fare, som her er tilstede. — Den ærede Ordfører har jo indrømmet, hvad der ogsaa var en ubestridelig Kjendsgjerning, at der hos en Del af dette Things Medlemmer var en Stemning for at faae Samlingen sluttet paa den Tid, den blev sluttet i Foraaret, og jeg maa sige, at denne Stemning vistnok var tilstede ikke blot hos en Del Medlemmer, men jeg tror jeg tør sige hos Flertallet af dette Things Medlemmer, og hvad der navnlig er det vigtige, er, at den netop var tilstede hos den mistillidsfulde Del, den samme Del af Medlemmerne, der havde tilkjendegivet sin Misbilligelse, som der staar i Flertallets Betænkning. Det forekommer mig derfor, at denne Betragtning i høi Grad paralyserer den Hensyn til den udtalte Mistillid, hvorpaa det ærede Flertal vil bygge sin Indsigelse mod den foreliggende Lov. Det er jo klart givet ved den ærede Ordførers Indrømmelse, at det var for at imødekomme Stemningen hos Flertallet i Thinget, at man sluttede Nigsdagen, dengang man gjorde det, og det forekommer mig derfor, at Flertallet her i Thinget ikke bør beklage sig over, hvad der da var Konsekvensen deraf, nemlig, at denne Lov maatte udkomme som foreløbig Lov.

Ordføreren: Uagtet det ærede Medlem finder, at han er med at strides om Keiserens Skjæg, saa har han dog ment at burde fortsætte denne Strid, og jeg skal heller ikke lade mig afskrække fra endnu at gjøre et Par Bemærkninger; thi naar han kan neblade sig til at strides om Keiserens Skjæg, kan jeg ogsaa gjøre det. Jeg skal gjøre en Bemærkning med Hensyn til, hvad den ærede Laler sidst sagde. Det ærede Medlem tog til Indtægt for Regjeringen i dette Tilfælde, at en Del af dette Things Medlemmer havde ønsket, at Samlingen skulde sluttet til Paaske; men det ærede Medlem var ikke berettiget til at tage

dette til Indtægt, med mindre han kunde paavise, at de Medlemmer, der ønskede at komme hjem til Paaske, den Gang vidste, at Følgen deraf vilde være, at der udkom en foreløbig Lov. Saa længe det ærede Medlem ikke kan paavise dette, kan han ikke paaberaabe sig dette Tilfælde; thi Talen om foreløbige Love var udstrakt i en saa overmaade stor Grad, og man havde fra mange og indflydelsesrige Sider hørt saa megen Tale om, hvad der kunde gjøres ved foreløbige Love, at jeg netop tror, at det Flertal, som det ærede Medlem kaldte det mistillidsfulde Flertal, havde faaet en meget stor Vægtelse overhovedet for Udstedelsen af foreløbige Love. Derfor kunde det meget vel være, at naar Ministeriet i dette Dieblif havde givet nogenformelt Antydning af, at det ved denne Leilighed maatte benytte Grundlovens § 25 til at udstede en foreløbig Lov, dette Ønske om at komme hjem til Paaske da var bleven sat til Side hos en Del af disse Medlemmer. Af to onde Ting mener jeg, at man altid skal vælge den mindste, og jeg tror, at Tanken om en foreløbig Lov under de daværende foruroligende Forhold med Hensyn til Spørgsmaalet om foreløbige Love havde maattet staa for Nere af os som Noget, der maatte gjøre, at vi maatte opgive Ønsket om at blive færdige til Paaske for at undgaa Brugen af denne farlige Paragraf. Altsaa bevise det, som det ærede Medlem sagde, virkelig Intet, naar man ikke den Gang kunde ane, at der var Tale om Brugen af Grundlovens § 25. Det ærede Medlem har villet gjøre gjældende, at vor Paaberaabelse af en Udtalelse i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag ikke skulde kunne benyttes til at bevise det, som vi have villet bevise; men det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at der her ved Siden af er en Udtalelse fra Regjeringen, hvori den har sagt, at den anser sig berettiget til at give Bestemmelser for Ordenen i Havne, for alle de Havnene vedværende Forhold, ogsaa med Hensyn til Brandpolitiet, udenfor Kjøbenhavn. Regjeringen har altsaa her erklæret, at den overensstemmende med tidligere Bestemmelser, der ere givne sørend 1848, anser sig berettiget til at paabyde det Fornødne ogsaa med Hensyn til Brandfare i Havnene udenfor Kjøbenhavn; men naar dette er anført af Regjeringen selv, saa tror jeg saa meget mere at være berettiget til at slutte, at det, at udstrække den foreløbige Lov til Havnene udenfor Kjøbenhavn, er aldeles ufornødent, og paa ingen Maade kan siges at være noget „særdeles paatrængende“ Tilfælde. For øvrigt er det mærkeligt nok — jeg har lagt Mærke dertil — at hverken den ærede Minister eller det ærede Mindretal udtrykker sig med Grundlovbestemmelsens Ord: „særdeles paatrængende“, men at de i Stedet derfor tale om en „paatrængende Nødvendighed“. Jeg holder meget af, at man holder sig til Grundlovens Ord: „særdeles paatrængende“, thi det er dette, hvormod det gjælder. Jeg skal ikke udstrække